

Cartes

al Director

Sr. Director
de la revista «Ronsana»

Sap greu el daltabaix ocasionat per contestar l'opinió d'un veí, moguts sempre per l'afany de servir, no pas a unes persones determinades, sinó a tot el poble.

No creiem haver «atropellat» greument en cap moment a ningú, encara que les dures cartes dels Srs. Martín i Esteban així ho manifestin, i creiem que l'opinió de la Comissió de Cultura es mereix, almenys, el mateix respecte que es deu a l'opinió de qualsevol veí del poble.

Com sigui que se'ns ha acusat tan durament, i ferits en l'amor propi, novament ens adrecem a l'amic Serrat per aclarir-li alguns punts:

- Aquesta Comissió no s'ha pres en absolut a la tràgica, la seva opinió, al contrari, ha ajudat a fer-nos reflexionar.
- L'actual parvulari disposa del servei de patis, més que suficients, aules espaioses i s'estan construint els lavabos i serveis sanitaris que és el que estava en més males condicions.
- En el seu 1.er escrit trobava exagerada la quantitat destinada a l'ensenyament de la llengua catalana, en el segon escrit ens diu que ho considera una cosa «fabulosa e interesante». Com quedem?
- El nombre d'alumnes del Rieral que es traslladen als parvularis de la Sagrera és d'una trentena, la resta ha passat a primer curs d'E. G. B., a excepció de no gaires més de mitja dotzena d'agraviats pel canvi.
- El grup de pares que va demanar autorització a l'ajuntament per a fer funcionar un parvulari particular, en cap moment va rebre cap impediment per part nostra, podem dir que per això no tenien ni per què dirigir-se a nosaltres. No depèn pas del municipi sinó que el permís s'ha de demanar a la Delegació Provincial d'Educació i Ciència.

Respectem la seva opinió, i la tindrem en compte, però no li podem donar tota la raó.

També hem llegit la carta que l'amic Galobart escriu a la revista «Ronsana» i que ha escrit com «un deure de justícia alçar la veu en defensa d'un veí del nostre poble», i hem cregut que tenim el deure d'aclarir:

— En cap moment els que formem la Comissió Municipal de Cultura hem pretès quedar en l'anonimat. Quan escrivem la carta en el mes de desembre passat, creiem que el poble ja ens coneixia; per als lectors de «Ronsana» que no ens coneixen direm la cara, i que per ordre alfabètic som: Francesc Brustenga de Can Brustenga, Bartomeu Roura de La Bastida, Josep Torrellas dels Pisos Barbany i Jaume Valls de Can Elies. En forma part també el Josep Margenat de Can Burguès, però no intervé en res des del dia 4 de setembre passat.

— «Desestimar la iniciativa d'uns pares disposats a resoldre un problema que afectava als seus fills menuts», no sabem fins on és del tot una afirmació certa. A la reunió que es va celebrar amb tots els pares que tenien fills en edat pre-escolar, es va fer notar que érem conscients i que estàvem plenament convençuts que feia falta un parvulari al Rieral i un altre a La Sagrera com a mínim, però que en les circumstàncies actuals no era de cap manera possible la legalització dels dos parvularis i a la vegada aconseguir una ajuda del Ministeri d'Educació. A la Sagrera per falta d'alumnes i al Rieral per falta d'edifici (així de simple). Es va explicar al llarg de la reunió, que si l'ajuntaven, aquest any, es legalitzaria i es demanaria que el Ministeri pagués com a mínim un mestre a La Sagrera (és allà on hi ha un local idoni) i que en un plaç màxim de 4 ó 5 anys es podia posar en marxa el del Rieral. (Les despeses municipals que ha ocasionat el posar en funcionament l'E.G.B. no permet fer un edifici nou per l'ensenyament pre-escolar en un plaç més curt). Més que desestimar és no poder atendre-la.

— Sobre si és «deseducador o no, fer anar els pàrvuls amunt i avall en l'autobús» és segurament discutible, Té desavantatges i segurament que, ben fet, també té quelcom de positiu.

— De «l'empobriment que representa per Bigues i Riells el fet que els seus nois hagin de ser enviats a la concentració de Sta. Eulàlia» caldria analitzar-ho a fons i veure els pros i contres. D'entrada podem dir que tenien el problema d'anar a Sant Feliu si no es feien les escoles a Sta. Eulàlia. No sabem si és o no un problema que la Comissió Municipal de Cultura de Sta. Eulàlia hagi de resoldre, però si no ens sortim ni dels entrebancs que sorgeixen en el nostre poble, creiem que no.

— També seria qüestió d'analitzar detingudament el fet de «si es pot defensar honradament l'ensenyament del català a l'escola quan s'elimina un parvulari on de sempre hi ha hagut una se-

nyoreta catalana». Nosaltres, sols podem dir que no s'ha eliminat un parvulari, sinó que s'ha traslladat. La senyoreta a la que es refereix, no se la va pas acomiadar (al contrari, vàrem lamentar que, per motius familiars, hagués de deixar-nos). També seria qüestió de tenir en compte en estudiar això, que a primer nivell d'E.G.B. el mestre que els imparteix l'ensenyament els hi ho farà tot en castellà.

Finalment, i ens sap greu haver-nos estès tant, hem de dir que estem d'acord en que vàrem posar-nos massa durs i potser si que vàrem donar un «mastegot» massa fort, però es pot comprendre si es té en compte que també som ciutadans, i per tant humans, que cremem moltes hores setmanals per anar tirant endavant la problemàtica local i que fins ara de «bufetades» n'hem rebut forces, i mai no hem llegit res en el «Ronsana» que defensi la nostra situació.

Potser també va ajudar a que es fes la carta a l'amic Serrat un xic dura, el fet de ser redactada (almenys així ens ho varen dir) no per ell sol, sinó per un grup, i aquest sí que ha restat fins ara, per tot, en l'anonimat.

La Comissió Municipal
de Cultura

N. de la D.:

Amb aquesta carta voldríem donar per acabada la polèmica, en algun moment una mica apassionada, que s'ha ventilat sobre aquest tema. Creiem que els més afectats —i algun altre— ja han pogut exposar el seu punt de vista. Però a vegades la cosa deriva en un atac personal que és precís evitar. Suposem que els lectors tenen suficients elements de judici per fer-se la seva pròpia opinió. No vol dir això que no es pugui parlar més de parvularis. Tot el contrari. Però si deixant al marge aquest concret enfrontament, i exposant simplement els problemes, solucions o bé opinions que el tema mereixi.

Només com a colofó, voldríem, però, puntualitzar l'afirmació que hi ha a la precedent carta en el sentit que «mai no hem llegit res en el «Ronsana» que defensi la nostra situació». No podem pas estar-hi d'acord, doncs en més d'una ocasió s'han fet elogis de la seva dedicació a la tasca de l'ensenyament. Així, per exemple, en el n.º 71 del setembre passat, on a la portada i al peu de la fotografia del nou edifici escolar i els dos autocars, es deia, entre altres coses: «Una mostra gràfica de l'interès que les nostres autoritats han demostrat en aquest camp de l'ensenyament, i dels resultats obtinguts».